

1458

Tens (PI 2)

(ALDC, IX, 2061. Tens [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *tenir* (< TENĒRE) era en llat. vg. *TĒNIS que, en cat., va esdevenir *t[e]ns*, forma predominant en tot el territori, però que presenta algunes variants fonètiques: *tenes* en ross., manlleu a l'oc.; *t[ɛ]ns*, amb manteniment de l'obertura de la vocal del llat. vg. (contràriament a la llei general de pas de E oberta a [e], com LĒPĀRE > ll[e]bre), continuïtat d'àrea

lingüística de l'arag. que manifesta també casos de diftongació (*tiens* 87, 94, *tiés* 87, 94); *tes* (var. *t[ɛ]s* 86, 89, 90), reducció del grup final *-ns* > *-s* (com *tiens* > *tiés*) i que, com *tens*, manté la *e* de les formes arrizotòniques; *tins*, forma analògica de *tinc*, *tinga*, etc. (cf. mapa 1449). *Tens* (model *sostens*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

